

Af *Lannung* til undervisningsministeren:

„Vil undervisningsministeren i anledning af akademirådets henvendelse angående den indre by — sammen med andre ministre, hvis sagsområde henvendelsen også vedrører — overveje at gøre den lovgivning, der har betydning for de af akademirådet fremdragne forhold, i særdeleshed loven om bygningsfredning, mere effektiv og omfattende?“

Lannung: Akademirådets henvendelse til overborgmesteren og stats-, bolig- og undervisningsministrene blev som en redningsaktion for de kulturhistoriske og arkitektoniske værdier i den indre by, det gamle København, modtaget med den største glæde af en stor og interesseret del af befolkningen. Det var på høje tid, henvendelsen kom, men sent er bedre end aldrig.

Akademirådet peger med rette på den ødelæggelse af bybilledet, der begyndte for adskillige år siden og er skredet stærkt frem i de senere år, og som, hvis den får lov til at fortsætte, kan true med at ende i uoprettelig skade for vor gamle kulturby. De særprægede bybilleder — ja, helheder i bebyggelsen, som vi holder af, og som giver København sit eget ansigt og sin særegne charme, er i fare. Det er derfor en opgave for alle rette vedkommende — statslige og kommunale myndigheder — at finde veje og midler til at vende denne udvikling gennem en aktiv indsats for bevaring og fredning af bygningshistoriske værdier og bybilleder i det gamle København.

Det er naturligt, at henvendelsen i første linje er rettet til overborgmesteren; men statens myndigheder har også fået henvendelsen, bl. a. fordi lovgivningsspørgsmål er involveret. Den lovgivning, der her er af særlig betydning, er lov om bygningsfredning af 12. marts 1918. Denne nogle og fyrrer år gamle lov bør efter min mening styrkes i to henseender, både således at der bliver hjemmel for mere effektiv indgriben, og — ikke mindst — således at loven gøres mere omfattende, så ikke blot enkelthuse, men hele gade- eller bybilleder kan fredes og beskyttes mod ødelæggelse.

Det er på denne baggrund, jeg har stillet mit spørgsmål til den højtærede undervisningsminister, under hvem lov om bygnings-

fredning sorterer. Jeg er klar over, at der gør sig mange hensyn gældende, og at nogle af dem er modstående, men efter min opfattelse må af de grunde, jeg har fremført, og som er nærmere udviklet i akademirådets henvendelse, overvejende hensyn tale for at skabe videregående hjemmel for en indgriben. Det er jo allerede i betragtning af den vægtige henvendelse, der er kommet fra akademirådet i dets egenskab af statens rådgiver i kunstneriske spørgsmål, påkrævet at tage de berørte spørgsmål, herunder spørgsmålet om revision af lov om bygningsfredning, op til overvejelse. Jeg går ud fra, at overvejselsen vil ske i samråd med andre ministre, hvis sagsområde — det gælder især bygningslovgivningen — akademirådets henvendelse jo også vedrører. På længere sigt vil der nok ikke mindst på dette felt være brug for en større samordning af lovgivning vedrørende fredning, byplanlægning og byggeri — lovgivning af rationel, samlende karakter, men en snarlig forbedring af lov om bygningsfredning vil intet foregribe i så henseende.

Ved siden af den bedre lovhjemmel på stat og kommune eventuelt også have mulighed for at yde en større økonomisk indsats, hvor dette vil være nødvendigt, og det fornødne grundlag herfor bør tilvejebringes, hvis der ikke er tilstrækkelig hjemmel i gældende lovgivning, herunder den nye saneringslov.

Undervisningsministeren (Jørgen Jørgensen): Det ærede medlems spørgsmål er jo foranlediget af akademirådets henvendelse angående den indre by.

Akademirådets henvendelse er rettet til Københavns overborgmester, og ministeriet må finde det rigtigst, at det i første omgang bliver Københavns kommunalbestyrelse, der tager sig af spørgsmålet om den indre bys fremtid. Ministeriet har med interesse og stor sympati fulgt bestræbelserne for at bevare den historiske bykernes arkitektoniske karakter, og der er for universitetskvarterets vedkommende truffet vidtgående aftaler mellem magistraten og ministeriet om en plan, der skulle indebære, at dette kvarters karakter bibeholdes. Hvad ordningen af hele det gamle byområdes problemer angår, må man ønske, at kommunal-